

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska

w sprawie z zażalenia A. D.

na postanowienie Sądu Najwyższego z 13 listopada 2025 r. w sprawie o sygn. I NWW 134/25,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 11 marca 2026 r.:

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

A. D. pismem z 27 listopada 2025 r., które wpłynęło do Sądu Najwyższego 3 grudnia 2025 r. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego z 13 listopada 2025 r. o sygn. I NWW 134/25, którym oddalono wniosek o wyłączenie SSN Agnieszki Góry-Błaszczukowskiej od rozpoznania sprawy o sygn. akt I USK 198/25 zawisłej przed Sądem Najwyższym Izbą Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 2 grudnia 2024 r. o sygn. akt III AUa 774/23.

W uzasadnieniu ubezpieczony podniósł okoliczności powołania SSN Agnieszki Góry-Błaszczukowskiej do pełnienia urzędu na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej ustawą z 8 grudnia 2017 r., a to jego zdaniem oznacza, że udział w orzekaniu sędziego zaopiniowanego przez nową Krajową Radę Sądownictwa oznacza zawsze, że skład sądu

był niewłaściwie powołany i co „narażałoby postępowanie na zarzut naruszenia prawa do rzetelnego procesu i skutkowałoby ryzykiem nieważności postępowania”.

W uzasadnieniu postanowienia oddalającego wniosek Sąd Najwyższy stwierdził, że całość wyводу zawartego we wniosku dotyczy kwestionowania statusu sędziego jako sędziego Sądu Najwyższego, a wnioskodawca nie wskazuje żadnych okoliczności, które miałyby związek z przedmiotową sprawą, a w efekcie nie można przyjąć, że wniosek jest zasadny z art. 49 § 1 k.p.c.

W zażaleniu ubezpieczony ponownie wniósł o wyłączenie od udziału w sprawie SSN Agnieszki Góry-Błaszczukowskiej i przekazanie sprawy do rozpoznania w składzie z udziałem sędziów powołanych w zgodzie z konstytucyjnymi standardami.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie podlegało odrzuceniu.

Na postanowienie Sądu Najwyższego w przedmiocie oddalenia wniosku o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego na podstawie art. 49 § 1 k.p.c. nie przysługuje zażalenie i jako niedopuszczalne podlega odrzuceniu bez jego merytorycznego rozpoznania. Orzeczenia Sądu Najwyższego co do zasady nie podlegają zaskarżeniu. Odstępstwo od tej reguły stanowiłoby wyjątek, który musiałby mieć swą wyraźną podstawę prawną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lutego 2017 r., II PO 1/17 i powołane w nim orzecznictwo oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2019 r., I NO 32/18). Sąd Najwyższy nie jest bowiem sadem powszechnym. Nie rozpoznaje też sprawy w toku instancji, tak jak sąd powszechny. Rozpoznaje sprawy wyraźnie przypisane w ustawie. Ustawodawca tworzy zamknięty katalog rodzajów orzeczeń, które podlegają zaskarżeniu w drodze zażalenia do Sądu Najwyższego przez legitymowany podmiot. Tym samym literalnie wskazuje on, w jakich przypadkach wykorzystanie tego środka procesowego jest prawnie dopuszczalne, przesądzając zarazem *a contrario*, że w stosunku do orzeczeń niemieszczących się w kodeksowym katalogu, zażalenia wnieść nie można.

Nie jest to możliwe nawet w sytuacji, gdy dany judykat kończy postępowanie w sprawie.

Mając na uwadze to, że żaden przepis prawa nie przewiduje możliwości zaskarżenia rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego o oddaleniu wniosku o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego na podstawie art. 49 § 1 k.p.c., należy uznać, że zażalenie nie ma prawnego oparcia i w konsekwencji jest niedopuszczalne. Praktyka w tym zakresie jest ustabilizowana od dziesięcioleci (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 września 2025 r., I NZ 49/25).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 397 § 1¹ k.p.c.

Elżbieta Karska

JW

[a.ł]